

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 16 października 2017 r. – Japan Tobacco International SA, Japan Tobacco International France SAS / Premier ministre, Ministre de l'Action et des Comptes publics, Ministre des Solidarités et de la Santé

(Sprawa C-596/17)

(2017/C 437/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Japan Tobacco International SA, Japan Tobacco International France SAS

Strona przeciwna: Premier ministre, Ministre de l'Action et des Comptes publics, Ministre des Solidarités et de la Santé

Pytania prejudycjalne

1. Czy dyrektywę 2015/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że z uwagi na definicje wyrobów tytoniowych, które ustanawia w art. 2, 3 i 4 reguluje ona także ceny wyrobów tytoniowych w opakowaniach?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy art. 15 dyrektywy z dnia 21 czerwca 2011 r., w zakresie w jakim ustanawia on zasadę swobodnego ustalania cen wyrobów tytoniowych, należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on regulacji dotyczącej określania cen tych wyrobów dla 1 000 sztuk lub 1 000 gram, co skutkuje tym, że producentom wyrobów tytoniowych zakazane jest kształtowanie cen w zależności od ewentualnych różnic w koszcie opakowania tych wyrobów?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 176, s. 24).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Roma (Włochy) w dniu 16 października 2017 r. – Pina Cipollone / Ministero della Giustizia

(Sprawa C-600/17)

(2017/C 437/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di Pace di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pina Cipollone

Strona pozwana: Ministero della Giustizia (ministerstwo sprawiedliwości)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, ze względu na swoją działalność usługową, sędzia pokoju (strona skarżąca) objęty jest zakresem pojęcia „pracownika zatrudnionego na czas określony”, które zawarte jest w art. 1 ust. 3 i art. 7 dyrektywy 2003/88 ⁽¹⁾, w związku z klauzulą 2 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony ⁽²⁾ i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy – do celów stosowania klauzuli 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony – sędziego sądu powszechnego lub „*togato*” można uznać za pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony, którego status jest porównywalny do statusu pracownika na zatrudnionego na czas określony, jakim jest sędzia pokoju?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy różnica pomiędzy postępowaniem rekrutacyjnym w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych zatrudnionych na czas nieokreślony a procedurami naboru przewidzianymi przez ustawę w odniesieniu do rekrutacji sędziów pokoju zatrudnianych na czas określony stanowi powód o charakterze obiektywnym w rozumieniu klauzuli 4 pkt 1 lub 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, w celu uzasadnienia, że „żywe prawo” (orzecznictwo sądowe), wynikające z wyroku nr 13721/2017 Corte di Cassazione (sądu kasacyjnego, Włochy) orzekającego w składzie izb połączonych oraz z uchwały nr 464/2017 Consiglio di Stato (rady stanu, Włochy) z dnia 8 kwietnia 2017 r., nie stosuje do sędziów pokoju, tak jak skarżąca, która jest zatrudniona na czas określony, takich samych warunków pracy jak te, które są stosowane do posiadających porównywalny status sędziów sądów powszechnych zatrudnionych na czas nieokreślony, a także w celu uzasadnienia, że nie znajdują zastosowania środki mające na celu zapobieżenie odwoływaniu się w sposób stanowiący nadużycie do następujących po sobie umów na czas określony, a także karanie takiej praktyki, które to środki przewidziane są w klauzuli 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony oraz w transponującym te przepisy ustawodawstwie krajowym, zważywszy na fakt, że prawo krajowe nie ustanawia żadnego przepisu, nawet rangi konstytucyjnej, który mógłby uzasadniać dyskryminację w zakresie warunków pracy lub całkowity zakaz przekształcania w stosunek pracy na czas nieokreślony stosunku pracy, w jakim pozostają sędziowie pokoju, także w świetle poprzednich przepisów prawa krajowego [la legge n. 217 – Sistemazione giuridico-economica dei vice pretori onorari incaricati di funzioni giudiziarie ai sensi del secondo comma dell’articolo 32 dell’ordinamento giudiziario (ustawa nr 217, status prawny i wynagrodzenie asystentów sądowych *onorari* pełniących funkcje sądowe na mocy art. 32 akapit drugi [rozporządzenia królewskiego dotyczącego] organizacji wymiaru sprawiedliwości), z dnia 18 maja 1974 r. (GURI nr 150, z dnia 10 czerwca 1974 r.)], które już przewidywały, w odniesieniu do niektórych *onorari* (a w szczególności asystentów sądowych *onorari*), korzystanie z takich samych warunków pracy [jak te, z których korzystają sędziowie sądów powszechnych] oraz przekształcenie ich stosunków pracy w stosunki pracy na czas nieokreślony?
- 4) W każdym przypadku, czy w sytuacji takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie, art. 47 ust. 2 karty oraz pojęcie niezależnego i bezstronnego sądu w prawie Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie temu, aby sędzia pokoju, który teoretycznie posiada interes w rozstrzygnięciu sporu na korzyść strony skarżącej, który wykonuje – jako jedyną działalność zawodową – taką samą funkcję sądową jak wspomniany sędzia pokoju, zastępował sąd właściwy we Włoszech do rozpoznania sporów ogólnie z zakresu prawa pracy lub sporów dotyczących sędziów sądów powszechnych, ponieważ sąd ostatniej instancji [Corte di Cassazione (sąd kasacyjny), ponadto orzekający w składzie izb połączonych] odmawia zapewnienia ochrony praw powoływanych i chronionych przez prawo wspólnotowe, zmuszając w ten sposób sąd, który jest w sposób naturalny właściwy [Tribunale del lavoro (sąd pracy) lub Tribunale amministrativo regionale (regionalny sąd administracyjny)] do wyłączenia swej właściwości, jeśli do niego zostanie wniesiony pozew, podczas gdy samo powoływane prawo, czyli prawo do wypłaty wynagrodzenia za urlop, znajduje swe źródło w prawie Unii, które jest wiążące i ma pierwszeństwo przez prawem włoskim? Jeśli Trybunał orzeknie, że doszło do naruszenia art. 47 karty, sąd odsyłający zwraca się ponadto o wskazanie wewnętrznych środków zaradczych, jakie należy zastosować w celu uniknięcia tego, by naruszenie postanowienia prawa pierwotnego Unii spowodowało także w rozpatrywanej sprawie całkowitą odmowę w prawie wewnętrznym ochrony gwarantowanych przez prawo Unii praw podstawowych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 19 października 2017 r. – Benoît Sauvage, Kristel Lejeune / État belge

(Sprawa C-602/17)

(2017/C 437/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Benoît Sauvage, Kristel Lejeune

Strona przeciwna: État belge